

november

Deze maand staat er geen bezoek gepland uit Nederland. Helaas wel een aantal ziekenhuisbezoeken. Patrick knapt nog steeds niet op en eindelijk krijgen we een beetje contact met de chirurg. Dit is echt een hele uitdaging geweest en dan voel je toch wel dat je ver van de bewoonde wereld bent. Patrick krijgt eerst een afspraak in Kaapstad. Daar werkt de chirurg 1 dag per maand met verkeersslachtoffers die hij ontvangt in een 'guesthouse'. Zo heet het op papier maar we wanen ons in donker Afrika als we daar aankomen. In een schimmig kamertje mogen we binnen komen en als Patrick op de behandeltafel moet klimmen, wat toch al lastig gaat, moet ik het ding vast houden want het dreigt in elkaar te storten. Lang verhaal kort, hij moet zich 3 dagen later melden in Johannesburg en krijgt daar onder een roesje een aantal cortisone injecties. Gelukkig werkt dat heel snel en is hij 8 weken na de operatie eindelijk weer een beetje mobiel. Daar was het wachten voor mij al op want ook mijn operatie heeft niet het verwachte resultaat opgeleverd. Dus opnieuw naar Kaapstad en onder het mes. Zo wisselen we elkaar af in functie van patiënt tot verpleger. Gelukkig houden Marcel en Monique de farm al die tijd al draaiende. Niet alleen is het gezellig om hier met z'n vieren te wonen maar op dit moment voor ons ook echt noodzakelijk en zo blijkt maar weer eens dat een goede buur beter is dan een verre vriend !

In deze periode speelt Zuid-Afrika de wereldkampioenschappen rugby en hoe raar het misschien ook klinkt, wij vinden het helemaal spannend en leven echt mee. We gaan zelfs in de lokale kroeg kijken naar de kwartfinale en de sfeer is super leuk. Het voelt bijna of Nederland WK voetbal speelt. Ze winnen ook de finale en het is geweldig om te zien wat dit met het land doet. Opeens lijkt de strijd tussen blank en zwart niet meer te bestaan en de saamhorigheid is erg groot. In alle grote steden worden de bokken groots onthaald en rond gereden met een bus. Helaas tijdens de Kaapstad tour staan de bokken met de bus in panne :)

De ochtend voor Siliás z'n 60e verjaardag herinnert hij Patrick nog maar eens dat dit heugelijke feit te gebeuren staat. Tenslotte weet hij dat Cassius onlangs ook iets voor z'n verjaardag heeft gekregen. Patrick rijdt daarom naar het dorp voor taart en ijs en volgens Monica is Siliás vooral dol op chocolade taart. 3 x raden wie er de volgende ochtend het hardst staat te juichen ? Siliás heeft thuis grote lekkage in het dak en dit zou voor het regenseizoen gemaakt moeten zijn. Of hij bij ons geld mag lenen want bij de bouwmarkt worden woekerrente's gerekend. Wij een deel en Marcel en Monique een deel betaald en zo wordt Siliás z'n verjaardag 1 om niet snel te vergeten. Er was even sprake van dat hij met een soort vervroegd pensioen zou gaan maar dat is gelukkig niet zo. We zouden Siliás nog niet graag missen !

En dán valt op 12 november de eerst regen van betekenis . Het is moeilijk uit te leggen als je altijd zo'n hekel hebt gehad aan regen, hoe blij we er nu mee zijn. De laatste druppels zijn half maart gevallen dus het water is zó ontzettend welkom. Monica loop altijd 's morgens al om kwart voor 7 met Nobu een rondje en ook zij laat zich niet door de regen uit het veld slaan. Van een grijze vuilniszak maakt ze een regenjas en een plastic zakje van de supermarkt dient als regenhoed en zo vliegen ze samen voorbij.

Patrick gaat voor het eerst met de zware rol achter zijn auto om de airstrip en een aantal paden

weer goed hard te maken om uitwassingen te voorkomen. Gelukkig volgt er iedere paar dagen nieuwe regen en de verschillen zijn weer enorm in Hoedspruit en omgeving. In de Klaserie hebben we een groepsapp en hier wordt vaak al vanaf 5 uur 'smorgens de regen gerapporteerd en op Facebook wordt vol overgave in de Hoedspruit groep melding gemaakt van de stand van de regenmeter. We zien in de lege dammen de laatste paar dagen dan al wat water accumuleren maar afgelopen nacht was het echt raak. Enorm onweer en vanochtend alle dammen vol !

Om maar te zwijgen wat een explosie van groen de laatste week. Het is natuurlijk lastig te voorspellen wanneer dit altijd is, maar ik ben blij dat we nu niet net een week in Kaapstad zijn want het blijft toch heel bijzonder om dit mee te maken. Het regent letterlijk foto's en filmpjes in de groepsapp want zelfs de Klaserie rivier is vandaag weer gaan stromen en het pad er door heen zelfs tijdelijk onbegaanbaar. De asfalt toegangsweg naar de Klaserie/Timbavati is wel iets langer buiten gebruik op de foto te zien.

Ook ik zit meteen al vast met de gameviewer als ik net door nog een stukje van de dam wil rijden. Patrick zit naast me en moet me echt helpen met die lage gearing en zo. Gelukkig ben ik beter in vliegen. Dat laatste hoop ik vanaf volgende week weer te kunnen want ik heb jammer genoeg dit jaar nog maar 50 uur gevlogen waar ik normaal de 100 haal. En dan hopen we volgend jaar ook zover opgeknapt te zijn dat we die vrachtwagen eens uit de hangaar kunnen halen en daar eens mee op pad te gaan.

Gelukkig is Patrick inmiddels wel weer af en toe met de camera op pad !